

Стремежът към справедливост

Камелия Замяркова
гр. Пазарджик
Професионална Гимназия по Икономика и Мениджмънт
11а клас

Понятията „закон“ и „справедливост“ са от онези, които често използваме и срещаме в ежедневието си. За тях се говори толкова често и то предимно в изречения с отрицателен смисъл: „Няма закони!“; „Няма справедливост!“; „Животът е несправедлив – свиквай!“ – фрази, които сме чували безброй пъти, толкова клиширани и изтъркани, че дори са се превърнали в стереотип.

Създава се усещането, че никой не вярва в законите и тях сякаш ги няма. Или често се възприемат като нещо, което съществува само за определени лица, такива, които нямат големи материални възможности. Ако възприемем метафорично, че законът е „ограда“, която пази свободата ни, което мисля е неговата същност, то „оградата“ в България изглежда доста ниска и всеки си мисли, че може да я прескочи. Доказателство за това може да намерим всеки ден, движейки се в натоварения трафик, в което и да е населено място. Понякога ми се струва, че е въпрос на късмет да изминем дадена дестинация невредими. „Късмет“, тоест разчитаме на някакви външни и неясни сили да ни предпазят или на някаква случайност, защото сме забравили или никога не сме знаели, че всъщност законът трябва да идва от самите нас... че е създаден от хора като нас за нас. А неговата единствена цел е да ни предпази един от друг и да защити най-вече онези, които не могат да се предпазят сами. Толкова благородна и значима е идеята на закона, защо обаче тя се е загубила? Най-лесно би било да потърся виновници, само трябва да повтарям думите на възрастните около мен. Думи от рода: „Няма държава“, „Всички са престъпници“,

И повтаряйки това, да оправдавам собствените си престъпления, както го правят доста хора с думите: „Те окрадоха България, а аз тука само съм укрил доходи“. И ето го моментът и за справедливостта, така е „справедливо“, щом за едни може, значи може за всички. Започва още в училище, щом единият преписва и получава добри оценки, защо аз да спазвам правилата, да не съм по-глупав. Така неусетно броят на преписващите се увеличава непрекъснато и да преписваш се превръща в норма, а не в нарушение. Затова и масово нарушаваме правилата, защото така е „справедливо“. Нали справедливостта е равенство за всички, та давайте, ще сме престъпници всички! И май ние сме! Ако направим едно проучване и някак си успеем да получим искрени отговори от хората, ще открием, че масово мнозинството нарушава правилата. Доста хора работят в сивия сектор и не обявяват доходите си, голям е броят и на онези, които „примъкват“ разни „неща“ от работното си място или го използват за вършене на лични дела и действия от този тип. Поемам риска тези ми думи да прозвучат като „клевета“, но всички знаем, че това е истината.

Тъжно е, че не правим опити да попречим, да променим света и хората към по-добро. Всеки се е затворил в своята черупка и гледа на него да му е добре. Стоим неутрални, гледайки отстрани случващото се. Все едно това не е реалността, а някой театрален спектакъл, който можем да наблюдаваме без да можем да го променим, защото той е предварително изготвен. Сценарият е ясен.

В живота обаче ние пишем сценария и от нас зависи как ще се развие и как ще завърши той. Хора, не гледайте безучастно. Време е за дела, да запретнем ръкави и да защитим свободата си, да върнем ценността и достойнството на закона, да го припознаем

като нещо лично от нас за нас и, ако в него липсват някои детайли да съдействаме те да се добавят. Да повярваме в него, за да съществува! Да му позволим да ни защити. Да изпълним функцията си като гражданско общество, което в действителност е контролът на законността, чрез който следим за неговата справедливост. Най-лесното, с което можем да започнем, е всеки сам за себе си да спазва закона. А след законите идва ред и на справедливостта. Тя е завършекът, или можем да я наречем, „хубавият“ край, който всеки чака да възтържествува след лошото, което го е сполетяло. И кой би поискал тогава да избяга от една законова и справедлива държава?